

Søndag den 1. februar 1959

6 + 2 tegner og maler JAZZENS NYE HUS

DER er lidt skæg i bogstavelig forstand, men meget i overført betydning, naar „6+2“ holder brainstorming over kaffekanden. Man har tidligere hørt, at det skulle være saa vanskeligt for de kunstneriske temperamenter at enes i samarbejde — man har just set beviser for paastanden — men de unge mennesker i malersammenslutningen har vist virkelig fundet hinanden, som det hedder om lykkelige par.

Men vi vil forlade dem et øjeblik for at fortælle om Anders Dyrup, som er den direkte årsag til, at forsamlingen denne gang trækkes frem i lyset.

For fem aar siden var Anders Dyrup med til at stifte og starte jazzklubben Montmartre. Klubbens første tilholdssted var i St. Regnegade, hvor man samledes i aftenens første timer, for bagefter at overlade lokalerne til et helt andet publikum ved midnat. Nu fem aar efter er man i fuld gang med at bygge disse lokaler om til alle tiders jazzklub, og her kommer de 6+2 ind i billedet. Anders Dyrup har givet sammenslutningen næsten frie hænder med den kunstneriske udsmykning.

Modne og følsomme

— Jeg har netop valgt disse kunstnere, siger han, fordi de er unge og samtidig modne med en vis følsomhed over for jazzen. De kan udtrykke sig, mener jeg. Klubbens lokaler skal give en meget intens stemning sammen med jazzen.

— *Hvor gammel er De?*

— 30.

— *Hvad er Deres fortid?*

— Somand, syv aar paa havene, arkitekt — ikke med M.A.A. — bare arkitekt, gramfonplademand, producerer mærkerne „Storyville“ og „Sonet“ — koncertarrangør (Cris Barber, George Lewis) — formand i jazzklubben — men nu træder jeg tilbage.

— *Træt og mæt af dage?*

— Næ, fordi jeg ejer lokalerne i S' Regnegade, og klubben nu lejer dem af mig. Vi arrangerer det saadan, at alle har adgang mod entré, men medlemmer faar favorpris og præferencestilling ved koncertarrangementer.

★ Montmartres fødselsdag falder den 4. februar, men det er gaaet med ombygningen af klubben som med saa meget andet byggeri. Man kan ikke blive færdig til tiden, fordi der altid viser sig en mængde uforudset arbejde.

De 6+2 er seks mandlige malere og to kvindelige tæppepiger, Karen Nordso og Jette Thyssen. Malerne er Age Delbanco, Ole Strøygard, Jens Nordso, Rudi Olsen, Mogens Gylling og Poul Reimer. Sidstnævnte er dog ikke med i projektet, fordi han opholder sig i Spanien.

En sjælden tolerance

Men alle de øvrige har vi sludret med hjemme hos Mogens Gylling for at høre, hvordan „man“ enes om én

Ole Strøygard har sit atelier i køkkenet — som han maa dele med en af husets katte. Billedet i baggrunden skal med i jazzklubben

Mogens Gylling med et af de mange gipshoveder han skal have paa sin væg

Ole Strøygard (med skæg og talent) siger over kaffekoppen:

— Vi er uenige af lyst og enige af nødvendighed.

— *Hvordan løser syv opgaven med jazzklubben?*

— Vi opfatter den som en artistisk dekoration, forklarer Jens Nordso. — Gylling modellerer en lang væg op i saadan en slags spansk bræk — æh, knudret gips, hvor han indsætter gipshoveder og tegner mænd med sort direkte paa det hvide — i en rød niche har jeg lavet en sort træskulptur — abstrakt — som kommer til at staa med silhouetvirkning, Ole Strøygard laver en træskulptur ogsaa abstrakt

— Der skal være hyggeligt at komme ind, siger Jette Thyssen. — Vinduerne ud til gaden tænker vi os delvis dækket med et stort gennemsigtigt gardin i meget løs vævning, saa man kan kikke ind udefra og se baade lys og dunkelhed — saa faar man lyst til at smutte indenfor og se, hvad det er for noget.

— Lokalet spiller meget paa sort og hvidt, men der er andre farver, træster Strøygard.

— *Har nogen af jer været med til noget lignende tidligere?*

— Nej, siger Nordso, men Gylling og jeg er gamle reklametegnere og har arbejdet en del med vinduesudstilling, Gylling har ogsaa puslet med teaterdekoration, men ingen af os synes, vi staa fremmede over for saadan en opgave. Tværtimod, vi har stor lyst til at prøve mere.

Vi faar skænket mere kaffe, og samtalen springer over paa andre emner. Økonomi.

— *Lever I alle sammen af jeres kunst??*

Spørgsmaalet kalder lattergrynt frem fra alle sider. Ole S. svarer:

— Jo-o, det kan man godt sige, vi gør, og det gaar os da ganske pænt.

— *Giver I saa folk, det folk vil have?*

— Fy for den! siger Rudi, tænk saadan noget skal man sluge til kaffen.

— Rudi er ikke født diplomatisk. undskylder Ole S., men han maler udmærket — alt taget i betragtning... Vi maler og arbejder som vi — — nej, hvad skal man dog svare paa saadan noget.

— De maler, som de synes, de bør, hjælper Jette, gaar ikke paa akkord.

er det ikke saadan man siger det?

— Jo, jo, svarer Rudi med fordrøjet stemme og sine 21 aars despekt for højtidelighed, vi har vor kaastnær-ske samvittighed i orden. Rend mig.

Store Roberts ilddans

— *Er det for resten sandt, at Rudi begyndte at male som spæd?*

— Oh ja, siger Strøygard, og i en endnu yngre alder udstillede han paa en meget fornem Pariser-udstilling. Han besøgte ofte Robert Jacobsen.

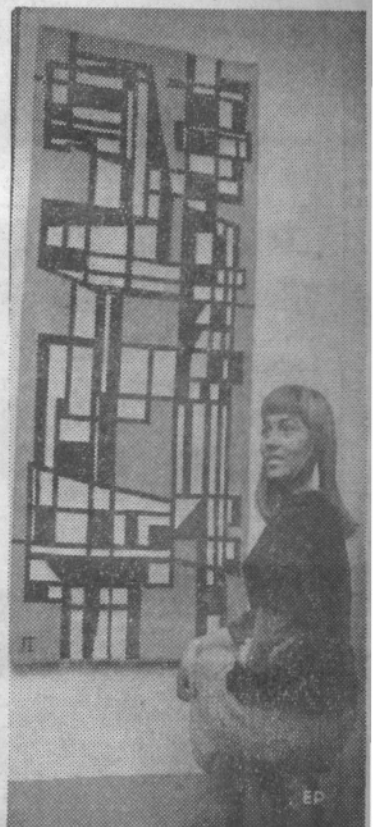
Dette giver den iltre Rudi anledning til nogle drabelige beretninger fra Store Roberts idyl. Der var noget om, at han styrtede efter Rudi med en lang kniv, fordi han ikke kunne udstaa „barnefjes med sort haar“ og meget rødvin paa én gang.

— Og saa sku' I ha' set ham danse, siger Rudi. En nat fandt han pludselig paa at ville danse ilddans. Saa hældte han nogle flasker petroleum ud over gulvet, satte ild til og valsede rundt i flammerne akkompagneret af sin egen sang, der lød som trætte mænds klagehyl en nyttaarsmorgen. Det var festligt... Hvis nogen sagde til ham, at hans sidste figur var god smadrede han den. — Vi havde det skægt.

— *Hvornaar aabner jazzklubben?*

— Det vides ikke, siger Jens Nordso, maaske midt i februar, saa skal vi se. Vores opgave har ikke været at lave en stor gribende ting, men præcist at ramme en nuance, bang! (han demonstrerer med hænderne) en grundak-kord.

— *stigo*

Jette Thyssen foran et af sine tæpper

Modne og følsomme

— Jeg har netop valgt disse kunstnere, siger han, fordi de er unge og samtidig modne med en vis følsomhed over for jazzen. De kan udtrykke sig, mener jeg. Klubbens lokaler skal give en meget intens stemning sammen med jazzen.

— *Hvor gammel er De?*

— 30.

— *Hvad er Deres fortid?*

— Somand, syv aar paa havene, arkitekt — ikke med M.A.A. — bare arkitekt, grammofonplademand, producerer mærkerne „Storyville“ og „Sonet“ — koncertarrangør (Cris Barber, George Lewis) — formand i jazzklubben — men nu træder jeg tilbage.

— *Træt og møt af dage?*

— Næ, fordi jeg ejer lokalerne i S' Regnegade, og klubben nu lejer dem af mig. Vi arrangerer det saadan, at alle har adgang mod entré, men medlemmer faar favorpris og præferencestilling ved koncertarrangementer.

★ Montmarts fødselsdag falder den 4. februar, men det er gaaet med ombygningen af klubben som med saa meget andet byggeri. Man kan ikke blive færdig til tiden, fordi der altid viser sig en mængde uforudset arbejde.

De 6+2 er seks mandlige malere og to kvindelige tæppepiger, *Karen Nordso* og *Jette Thyssen*. Malerne er *Åge Delbanco*, *Ole Strøygård*, *Jens Nordso*, *Rudi Olsen*, *Mogens Gylling* og *Poul Reimer*. Sidstnævnte er dog ikke med i projektet, fordi han opholder sig i Spanien.

En sjælden tolerance

Men alle de øvrige har vi sludret med hjemme hos *Mogens Gylling* for at høre, hvordan „man“ anes om én opgave.

Ole Strøygård har sit atelier i køkkenet — som han maa dele med en af husets katte. Billedet i baggrunden skal med i jazzklubben

Mogens Gylling med et af de mange gips-hoveder han skal have paa sin væg

Ole Strøygård (med skæg og talent) siger over kaffekoppen:

— Vi er uenige af lyst og enige af nødvendighed.

— *Hvordan løser syv opgaven med jazzklubben?*

— Vi opfatter den som en artistisk dekoration, forklarer *Jens Nordso*. — *Gylling* modellerer en lang væg op i saadan en slags spansk bræk — æh, knudret gips, hvor han indsætter gips-hoveder og tegner mænd med sort direkte paa det hvide — i en rød niche har jeg lavet en sort træskulptur — abstrakt — som kommer til at staa med silhouetvirkning, *Ole Strøygård* laver en jernskulptur ogsaa abstrakt — et maleri, flere malerier, *Delbanco* en glaserude, min kone *Karen* et vægtæppe, og *Jette* væver ogsaa et tæppe — *Gylling* har for resten lavet et forsænket loft over musiktribunen og dansegulvet. Det er svært at forklare, hvordan det kommer til at se ud — men det hele — ogsaa *Rudi Olsens* billede paa 5,85 gange 1,35 over baren — skal passe sammen og give jazzens mentalitet: „Hvad sker der nu?“

— Ja, siger *Ole Strøygård*, rummene maa være rigtige med fuldt hus, mange mennesker, meget musik — og med faa mennesker. Vi har bygget en model, hvor vi skiftedes til at ligge paa knæ og forestille os, hvordan det hele vil fungere.

I sort og hvidt

— Vi skal paa den ene side ikke lave en slags Tokanten, siger *Gylling*, og heller ikke en arkitektonisk kønsleshed med rent hvidt og beherskelse i rødfarvet naturtræ.

— Der skal være hyggeligt at komme ind, siger *Jette Thyssen*. — *Vinduerne* ud til gaden tænker vi os delvis dækket med et stort gennemsigtigt gardin i meget løs vævning, saa man kan kikke ind udefra og se baade lys og dunkelhed — saa faar man lyst til at smutte indenfor og se, hvad det er for noget.

— Lokalet spiller meget paa sort og hvidt, men der er andre farver, trøster *Strøygård*.

— *Har nogen af jer været med til noget lignende tidligere?*

— Nej, siger *Nordso*, men *Gylling* og jeg er gamle reklametegnere og har arbejdet en del med vinduesudstilling. *Gylling* har ogsaa puslet med teaterdekoration, men ingen af os synes, vi staa fremmede over for saadan en opgave. Tværtimod, vi har stor lyst til at prøve mere.

Vi faar skænket mere kaffe, og samtalen springer over paa andre emner. Økonomi.

— *Lever I alle sammen af jeres kunst??*

Spørgsmaalet kalder lattergrynt frem fra alle sider. *Ole S.* svarer:

— Jo-o, det kan man godt sige, vi gør, og det gaar os da ganske pænt.

— *Giver I saa folk, det folk vil have?*

— Fy for den! siger *Rudi*, tænk saadan noget skal man sluge til kaffen.

— *Rudi* er ikke født diplomatisk. undskylder *Ole S.*, men han maler udmærket — alt taget i betragtning... Vi maler og arbejder som vi — — nej, hvad skal man dog svare paa saadan noget.

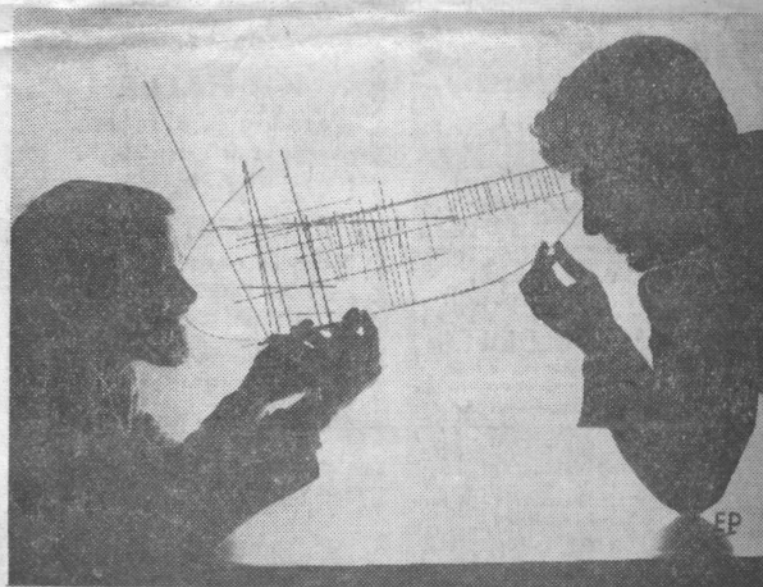
— De maler, som de synes, de bør, hjælper *Jette*, gaar ikke paa akkord.

maaske midt i februar, saa skal vi se. Vores opgave har ikke været at lave en stor gribende ting, men præcist at ramme en nuance, bang! (han demonstrerer med hænderne) en grundak-kord.

— *stige*

Jette Thyssen foran et af sine tæpper

Åge Delbanco til venstre og Rudi Olsen i dekorativ silhouet med en af Strøygårds skulpturer